

FAKULTA STRACHU

Cate
Contessa

Zkoušky, které stály příliš mnoho...

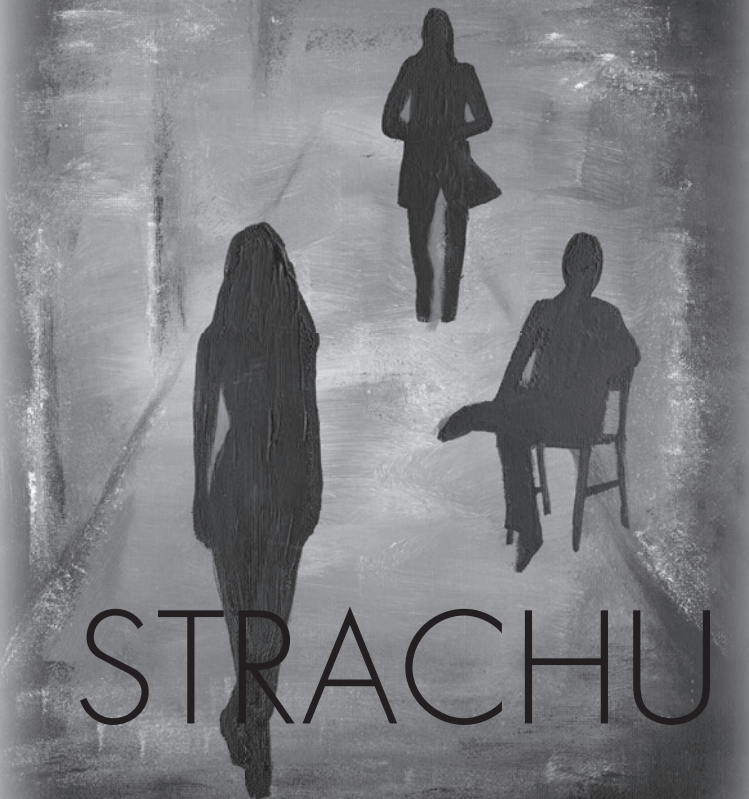
Cate Contessa

FAKULTA
STRACHU

Cate Contessa

FAKULTA

STRACHU

© Nakladatelství Pragoline 2024
© Cate Contessa 2024
ISBN: 978-80-7517-057-6 – tištěná kniha
ISBN: 978-80-7517-058-3 – e-pdf

Strážci morálky

Sychravé zimní ráno zahalilo krajinu do bílého hávu. Slunce se raději schovalo za mraky, proto dovolilo chladu, aby pronikal až do lidských srdcí. Zdi fakulty se zdály být šedivější než dřív, jako by na nich zůstaly nánosy všech zim, které pamatovaly. Do dlouhé úzké chodby světlo vysokými okny prakticky neprozařovalo. Všude vládlo přítmí, o němž snad mohli někteří doufat, že se v něm schovají. Stěny byly holé a jejich nátěr už zažil hezkých pár semestrů. Kdyby dokázaly promluvit, snad by si vzpomněly na dotyky všech, kteří tudy prošli. Tu a tam se jejich osahanou nahotu pokusil člověk ve své píli zkrášlit obrázkem nebo nástěnkou, avšak celkový dojem nezachránil.

Petr toho rána seděl na chodbě na lavičce, jež se mu zdála tvrdší a nepohodlnější než kdy předtím. Nervózně si prohraboval hnědé vlasy, pečlivě ostříhané do krátkého účesu, jehož úkolem bylo přidávat svému nositeli na důvěryhodnosti. Hodiny na zdi neúprosně odtikávaly. Petr věděl, že hodina H se nemilosrdně blíží. Soud byl s každým úderem ručičky blíží a blíží. Najednou se otevřely dveře a ven vyšel bledý profesor Dušek. Pohled na vystrašeného přítele mrazil do morku kostí. Dušek se stačil ještě za Petrem ohlédnout a v jeho očích se zrcadlil malý bojácný zajíček, jehož se snaží uštvat lovečtí psi. Zároveň však z jeho výrazu tušil němé spojenectví. I když kamarádovy rty nic nezašeptaly, určitě by chtěly směrem k jeho uším tiše vyslovit: „Drž se! Buď pevnější a odvážnější než já. Nedej svým soudcům nad sebou moc.“

Jeho oči plné strachu ale prozrazovaly, že on sám to nedokázal. Pohled na vysokého ramenatého chlapa, jenž připomínal rozklepaného školáka, Petra děsil.

Hned za Duškem vykoukl ze dveří prorektor Zvídek, muž s pověstí nekompromisního soudce. Petr si byl dobře vědom, že nastal den, kdy se s ním bude muset otevřeně střetnout.

„Pojďte dál, pane docente,“ pronesl Zvídek chladně a odměřeně.

Petr se na to konto poslušně zvedl a vešel dveřmi do místnosti. Ačkoli chtěl působit klidně, svému tělu nedokázal poručit. Srdce mu bušilo jako o závod a pocit nejistoty se rozléval do celého těla jako jed. Bylo mu horko a zároveň cítil na hrudi tíživý chlad, kvůli němuž těžce dýchal.

„Dobrý den,“ pronesl zdvořile Petr, jelikož si i přes svou nejistotu chtěl uchovat zdvořilou masku.

Pohledy všech členů komise se na něho upnuly. Za velkým dubovým stolem seděl profesor Štáfek ve svém charakteristickém pulovru a s hladce oholenou tváří, jak se pro vážnost situace hodilo. Místo vedle něho obsadil jeho dobrý přítel profesor Janek v hnědém obleku. Vedle Janka byla usazená děkanka Šestáková, která si pro dnešní den stáhla své prošedivělé vlasy do přísného drdolu. Naproti ní seděla docentka Budínská v novém modrém svetru a s pečlivě nalakovanými nehty. Po pravé straně měla ombudsmanku Šálkovou, která si tuto chvíli jak se patří užívala. Profesor Čech po jejím boku proto působil, jako by se snad v komisi ocitl omylem.

Prorektor Zvídek se na Petra díval za skly brýlí zkoumavě, jako by snad pozoroval preparát pod mikroskopem. Petr se raději snažil očnímu kontaktu vyhnout, proto vystudovaného právníka spíše přezíral.

„Posaďte se, pane docente,“ vyzval Zvídek Petra s falešnou zdvořilostí a ukázal mu na volnou židli. Petr si netroufl odporovat, proto zamířil k místu, na něž předseda komise ukázal prstem. Ač-

koli ho od židle dělilo jen pár kroků, měl pocit, jako by na každém z nich zakopával o své vlastní hříchy a tajemství. Podlaha pokrytá vrstvou prachu nedávala zapomenout na vlastní minulost, již by rád vytěsnil ze své mysli. Každý krok po staré podlaze vydával vrzavý zvuk, který hříšníkům jako polnice svědomí připomíná vše, čemu teď musí čelit. Cesta od dveří k židli pro něho přichystala strasti podobající se křížové cestě, na jejímž konci na něho čeká to nejhorší.

Petr se nesměle posadil a opatrně se rozhlédl kolem sebe. Ačkoli byla místnost krásným sálem, působila na něho jako dusivá kobka. Připadal si jako ve vězení, kde se má rozehrát zápas mezi jeho vlastním svědomím a obviněními, s nimiž je konfrontován. Prostor byl osvětlen pouze slabým světlem, které se líně přelévalo ze svítidel na stropě. Jeho zář byla mdlá a přidávala na pocitu nejistoty a tísně. Petrovi se však zdálo, jako by se mihotavé světlo zlomyslně zaměřovalo na něj, jako by toužilo odhalit každou jeho chybu a sebemenší zaváhání. S každým dalším dusivým nádechem Petrova nervozita rostla. Připadalo mu, že vzduch byl s každou sekundou těžší a zatuchlejší. Jeho oči nemohly přestat sledovat množství desek a spisů, které někdo rozložil na těžkém dřevěném stole. Možná se v něm členové komise snaží vyvolat pocit, že tolik důkazů proti němu mají v ruce. Těžký stůl se stal poslední zábranou mezi ním a jeho soudci. Nedával mu však možnost uniknout. Posazením ke stolu vešel jako ztracený chodec do slepé uličky, na jejímž konci čeká jen vlastní minulost. To nejhorší, co člověk může sám v temnotě potkat. Z myšlenek ho vytrhl až hlas prorektora Zvídky. Přemýšlel vteřinu nebo snad celou věčnost? To obviněný netuší, těm tady plyne čas jinak.

„Pane docente, scházíme se tady, abychom projednali obvinění, která jsou proti vám vznesena. S obviněními jste měl možnost seznámit se již v dopise, který jste od nás obdržel. Chcete, abych vám je zopakoval?“ pronesl Zvídek chladně a vážně.

„Není potřeba,“ odpověděl potichu Petr, pro něhož byl tento syn uznávaného univerzitního profesora nedostižnější než kdy dřív. Dobře si pamatoval, jak od mládí čítával knihy jeho otce, uznávaného historika, aniž by tušil, že se s jeho synem jednou bude muset střetnout v tak překerní situaci.

„Doufám, že jste si vědom vážnosti celé situace,“ pokračoval nekompromisně Zvídek, který se už v dětství rozhodl jít ve šlépějích svého otce, aby ho dokonce předčil. Stal se nejen univerzitním profesorem, ale i prorektorem a předsedou etické komise.

„Ano, pane prorektore. Jsem si plně vědom závažnosti této situace a jsem připraven odpovídat na vaše otázky,“ pronesl Petr, v jehož hlase byl znát nervózní podtón. Zároveň se poprvé odvážil podívat se přímo do prorektorovy tváře, která působila naoko klidně, přestože dobře věděl, že se Zvídek zlobí.

„Dobrá. Nechci ztrácet čas, proto přejděme přímo k jádru věci. Existuje několik svědectví od našich studentek, které tvrdí, že jste je obtěžoval a opakovaně jste překračoval hranice vaší profesní role. Jaké je vaše vyjádření k těmto obviněním?“ zadíval se na Petra zkoumavě Zvídek a v jeho očích se mihotaly tisíce otázek.

„Pane prorektore, tato obvinění jsou zcela neopodstatněná. Vážím si všech studentů a studentek a nikoho bych nikdy neobtěžoval,“ snažil se s falešným klidem ospravedlnit Petr, jehož Zvídkův přísný pohled drtil jako malý kamínek v obrovském soukolí této etické mašinérie.

„Svědectví několika studentek nám ale vykreslují jiný obraz vašeho chování. Ty dívky mluví o nevhodných poznámkách, nežádoucích dotecích a neslušných návrzích. Jak si to vysvětlujete?“ pronesl akurátním tónem Zvídek a jeho pohled byl ještě upřenější.

„Pane prorektore, jak jsem již řekl, jedná se nejspíš o nedorozumění,“ zapíral Petr, který věřil, že si zatloukáním pomůže.

„Považujete tato svědectví za lživá?“ zvýšil poprvé hlas Zvídek.

„Pane proděkane, já... Já nevím, co si o těch svědectvích mám myslet,“ blekotal nejistě Petr a začal si nervózně prohrabovat vlasy a uhýbat pohledem.

„Vy nevíte?“ ozvala se poprvé Budínská, jejíž úsměv nevěstil nic dobrého.

„Nevím,“ odpověděl příkře Petr.

„Já si ale myslím, že něco přinejmenším tušíte,“ opřela se rukama o stůl Budínská.

„Co tím máte na mysli,“ dělal Petr nechápajícího.

„Pane docente Scholltentere, já jsem slyšela, že jste prý měl zajímavé hodiny v minulých semestrech, kdy jste se měl snažit po svém pochopit mladou generaci. Myslíte si, že vaše role pokušítele a podivného průvodce vztahy a životem byla pro vaše studentky prospěšná?“ pokračovala s ironickým úsměvem Budínská, která se jinak dala považovat díky doličkům ve tvářích a velkým hnědým očím za ztělesnění roztomilosti.

„Paní docentko Budínská, nic takového jsem neudělal,“ snažil se Petr tvářit překvapeně.

„Nepředstírejte, že si nepamatujete svoje vlastní výroky, které nám některé vaše studentky zopakovaly. Jak to bylo, když jste jim vykládal, že jim pomůžete pochopit život a vztahy? I když jde zajisté o zajímavé téma, nebylo vzhledem k vaší roli pedagoga třeba, abyste byl tak horlivý a snažil se zprostředkovat i praktické vyučování,“ přísazovala s každým slovem Budínská, která byla přesvědčená, že právě takto Petra rozhodí.

„Paní docentko, nechte pana docenta, ať se v klidu vyjádří. My jsme etická komise a musíme dbát na důstojný a objektivní průběh celého vyšetřování,“ vložil se do hovoru Čech, na němž bylo znát, že je mu ironický tón Budínské proti srsti.

„Promiňte, prosím,“ snažila se Budínská navenek vyvolat dojem, že snad svých vtípků lituje, a na Petra se dokonce usmála.

„Občas se svými studenty a studentkami mluvím o životě, jelikož jsem starší a zkušenější. Přesto si myslím, že vše, co jsem řekl,

bylo vždy v mantinelech mojí role pedagoga,“ snažil se ospravedlnit Petr.

„Nevím, jestli zrovna vy jste na předávání životních zkušeností ta správná osoba,“ pokračovala Budínská, již nezmizel lehký úsměv na rtech.

„Paní docentko, mně se bohužel zdá, že začínáte být předpojatá. My tu ale nejsme od toho, abychom vynesli rychlý a jednostranný soud,“ obořil se na Budínskou tentokrát Štáfek, který by ve své slušnosti v takovou chvíli žertovat nedokázal.

„Já nejsem předpojatá, já jsem si jen pečlivě prostudovala všechny výpovědi,“ zadívala se Budínská na Štáfka a pak pokynula Petrovi, aby pokračoval.

„Etická komise musí dbát na důstojné řešení celé situace, proto prosím, abyste se všichni vyhnuli osobním invektivám,“ vložil se do diskuze odměřeně Zvídek a rovněž se obrátil směrem k Petrovi.

„Nevím, jestli jsem na některé věci správná osoba, ale pokud jsem chtěl někomu ze studentů poradit, myslel jsem to dobře,“ podíval se Petr na Štáfka, o němž dobře věděl, že se ho zastal.

„Podle mě je vaše chování dostatečně zřejmé a nemusíme ho dále rozpitvávat. Jen doufám, že se v budoucnu zaměříte na svou profesní roli a přestanete být svůdcem našich studentek,“ dodala Budínská s pocitem převahy nad Petrem. Tato oplácaná žena s hlubokýma očima věřila, že má svého soupeře v hrsti.

„Pane docente, já bych se vás chtěl také na něco zeptat,“ ozval se najednou profesor Čech, který pozoroval celou situaci.

„Ptejte se, pane profesore,“ zadíval se Petr na filozofa v ošuntělém obleku, jehož se lidsky obával nejméně.

„Jaký je váš vztah k vašim studentkám? Jak je vnímáte? Co pro vás znamenají?“ pokračoval Čech, který měl jako jediný ve tváři vlídnější výraz, pod nímž skrýval jistě pochopení nad lidskými slabostmi a vášněmi.

„Pane profesore, já mám ke svým studentkám profesionální vztah. Jsou to moje žáčky a já je učím. Vnímám je jako mladé lidi,

kteří chtějí poznávat svět a učit se nové věci. Pro mě znamenají možnost sdílet s nimi své znalosti a zkušenosti," odpověděl Petr nejistě, protože tady si nemohl být jistý ani mužem v saku dávno vyšlém z módy.

„A co vaše pocity? Cítíte k nim něco víc než jen profesionální zájem? Není mezi vámi nějaká osobní přitažlivost nebo sympatie?“ ptal se zvědavě dál Čech, přičemž si mnul rukou prošedivělé vousy.

„Pane profesore, já opět nevím, kam tím míříte. Já jsem jejich učitel. Nemám k nim žádné pocity, které by přesahovaly hranice mé role,“ zbystřel Petr.

„Pane docente, já vás nechci obviňovat ani odsuzovat. Jen se snažím pochopit vaši situaci a vaše motivy. Víím, že lidské pocity jsou složité a někdy nekontrolovatelné. Není hanba přiznat si, že k někomu cítíme něco víc než jen respekt, obdiv, zájem nebo sympatie. Je to přirozené a lidské. Ale je důležité umět tyto pocity rozpoznat a ovládnout je tak, aby neohrozily profesionální integritu a etiku. Chápete to?“ řekl Čech s klidným a vlídným hlasem, že se Petrovi zdálo, jako by mu snad Čech některé z jeho románeků tiše záviděl.

„Ano, pane profesore, chápu to. Ale já vám říkám pravdu. Nemám k těm studentkám žádné pocity, které by byly nevhodné nebo neetické. Jsou to jen lživá obvinění, která nemají žádný základ,“ trval si na svém Petr, ale nikdo v místnosti mu jeho slova nevěřil.

„Pane docente, já vám chci věřit. Ale musím se opřít o fakta a důkazy. A ty vám bohužel nepřejí. Máme tady svědectví několika studentek, které tvrdí, že jste je obtěžoval a nabízel jim za intimnosti lepší známky,“ vrátil se Čech do své nekompromisnější polohy.

„To bych nikdy neudělal. U zkoušek jsem hodnotil vždy objektivně,“ snažil se Petr působit dotčeně.

„Pane docente, máme proti vám řadu svědectví, která tvrdí opak. Podle několika studentek jste to byl právě vy, kdo nabízel